Catalin Maxim - Jucării

Era bătrîn leul, cu coama aspră, cenuşie, închisă la culoare, pe părţi albită de timp, pe alocuri descusut şi cu eticheta ştearsă pe care se abia înţelegea abia un singur cuvînt: Amsterdam. Nu avea nici nas, nici ochi, pierduţi demult pe sub covoare sau poate undeva sub pat sau înghiţiţi probabil, uitase exact ce şi cum; îşi ridică încet botul vopsit în alb adulmecînd aerul din cameră cu petecul maroniu care-i fusese odată nasul. Era noapte, o noapte…mmm, căscă înghiţind o gură mare de aer şi plescăind zgomotos, o noapte cu lună plină. Avea gust a păpădie, îşi scutură capul ridicîndu-se pe toate cele patru labe şi întinzîndu-se meticulos. Îi amintea, gustul amărui-dulce, de întinderi imense de culori şi-n mijlocul lor el şi vîntul, cu mult timp în urmă, pe cînd era tînăr. Dar gata cu amintirile, nu pentru asta se trezise, Amsterdam – leul se fixă bine cu picioarele în raftul de sub el şi dădu semnalul de trezire.

Pentru o secundă nu se întîmplă nimic şi leul cel bătrîn se temu că-şi pierduse glasul; dar nu, secunda trecu de parcă nu ar fi fost niciodată şi coama i zburli la auzul glasului, un răget prelung, gros şi puternic urcînd din pieptul său ca o avalanşă de stînci şi explodînd apoi deodată în cameră, un sunet atît de răsunător încît simţi lumea întreagă cutremurîndu-se în jurul lui. Şi, observă mulţumit, putea să-l ţină în cameră, răgetul, vreme bună, de parcă anii nici măcar nu se atinseseră de glasul lui şi asta era bine şi îl bucura. Dar nu era necesar pentru că lumea începea să se trezească. Se aşeză jos şi aşteptă.
Primul fu papagalul de la marginea raftului, acelaşi pe care stătea Amsterdam, clipi o dată, de două ori şi-apoi căscă.
Era mai mare decît leul, de două ori şi jumătate îi plăcea să spună, croit aproape în întregime în albastru dintr-un material moale şi umplut cu nici el nu ştia ce, galbene îi erau doar picioarele şi ciocul; aripile începeau albastre lîngă corp apoi se făceau verzi şi se terminau roşii în vîrf. Coada era în aceleaşi trei culori şi părea nepotrivită pentru o pasăre, parcă era de vulpe sau altceva. De regulă, cînd i se atrăgea atenţia sau auzea vreo remarcă în acest sens se înfoia şi replica: „Pentru că sînt un individ complex.” Se aminti spunînd asta şi îşi întoarse capul căutîndu-l cu ochii încadraţi de două pete crem – oarecum albe – pe Amsterdam. Îl văzu aşteptînd în celălalt colţ şi porni spre el. Pentru o secundă nu se mişcă din loc, îşi văzu eticheta prinsă într-un vîrf de lemn, o scoase cu grijă şi continuă. Pe ea scria cu marker galben strident peste rîndurile de scris mărunt: HAKU.

- Seara bună, Amsterdam.
- Haku.
- Ai strigat?
- Da.
Stăteau unul lîngă celălalt pe raft, Haku înalt cerceta camera întunecată.
- Se întîmplă ceva.
Haku dădu din cap aprobînd; şi el simţea ceva în aer, ceva neobişnuit.
- Lună plină.
- Da, am văzut.

Haku se întoarse spre leu privindu-i petele cenuşii care îi marcau absenţa ochilor şi se hotărî să nu spună nimic.
- Nu-mi place luna plină.
- Da, aduce numai necazuri. Mi-am pierdut ochii într-o noapte ca asta.
Îşi amintea, Haku. Un coşmar năvălise peste ei şi Amsterdam se trezise primul, ca întotdeauna, nu avusese timp să dea semnalul şi se luptase singur cu el. De-abia la sfîrşit i-a trezit ca să îl ajute să arunce corpul coşmarului pe fereastră. În noaptea aceea, îşi aminti papagalul, leul îşi pierduse ochii amîndoi fără să-i mai găsească vreodată şi-au trebuit să-i coasă la loc o ureche şi un picior din spate.
De la marginea raftului privi în jos; era întuneric iar ochii încă nu i se obişnuiseră cu noaptea. Răbdare; între timp ascultă atent: se auzea ceva în depărtare, un sunet familiar. Avea dreptate leul. Se ridicase în picioare mişcînd capul dintr-o parte în alta. Ascultînd.
- Poţi zbura?
Încercă să îşi mişte aripile prin aer; erau moi încă, nu se treziseră bine.
- Nu încă.
Amsterdam păşi în faţa, laba piciorului încremenindu-i în golul de dincolo de raft, Haku închise ciocul abţinîndu-se. Cumva, îşi amintea, leul bătrîn nu părea a fi afectat cîtuşi de puţin de absenţa ochilor; nu îl văzuse niciodată împiedicîndu-se. Amsterdam se dovedise de-a lungul timpului a fi plin de surprize, iar asta nu era nici măcar cea mai mare dintre ele. Îl urmări în tăcere adulmecînd aerul.
- Trebuie să ne grăbim, mormăi leul.
Auziră amîndoi zgomotele de pe un raft de deasupra lor. Se trezea cineva.
Cumva s-a întîmplat că nimeni nu i-a dat nici un nume niciodată aşa că şi l-a ales el singur după ce-şi inspectase cu atenţie eticheta alb strălucitoare. Erau mai multe nume potrivite, dar în final se opri asupra unuia care-i plăcea cum îi suna: Polypropylene. Şi, cînd şi l-a anunţat mîndru tuturor rafturilor convins c-avea să impresioneze, s-a întîmplat unul dintre acele lucruri mărunte care răstoarnă planurile mari: maimuţa care oficializa numele, după două măsuri de tobă se opri încremenită între silabe, arcul i se desfăcuse complet, nimeni nemaiîntorcîndu-i-l de multă vreme. Po-ly… Şi atît. Oricît a învîrtit cheiţa maimuţei strigîndu-i să bată ritmul mai departe, numele aşa i-a rămas. Poly. Iar el sub nici o formă nu era un Poly.
Exact ce era nu se ştia. Era galben şi mic cu dungi cenuşii pe braţele scurte şi pe spate, de-a lungul coastelor; picioare groase, galbene încălţate cenuşiu, urechi lungi şi late, ochi fioroşi de plastic încruntaţi de sprîncene şi o gură roşie cusută indescifrabil; pe burtă îi era cusut un fulger cenuşiu şi contur negru.
Se ridică nesigur în picioare, Poly.
- Amsterdam, tu eşti?
Cîteva cuvinte în şoaptă, apoi vocea nemulţumită a leului.
- Mai încet, puştiule. Hai, coboară.
Dădu din cap în semn de aprobare şi începu să facă cîteva mişcări de încălzire, alergă cîţiva paşi într-o parte, se rostogoli înapoi, sări pe loc şi făcu o serie de flotări şi tocmai voia să-nceapă un set de genuflexiuni cînd auzi vocea papagalului.
- Poly, dacă mai faci mult zgomot vin personal la tine şi îţi rup eticheta!
Poly inspiră adînc, se aruncă în gol, numără pînă la doi şi întinse mîna. Găsi aripa papagalului, o prinse şi în următoare secundă se rostogoli pe raft. Se ridică zîmbind.
- Am reuşit de data asta.

- Da, puştiul, ai sărit bine. Acuma stai liniştit şi nu scoate nici o vorbă.
Poly dădu din cap şi le urmă privirea. Camera era întunecată şi luna plină afară. O simţea ciudat gîdilindu-l şi încă ceva: nu erau singuri în cameră.
- S-a întîmplat ceva cu băiatul?
Nu îi răspunseră.
- Domnule Amsterdam?

Leul.
- Poate. Nu ştim.
- Nu sîntem singuri în cameră.
- Nu, nu sîntem.
- Nu mergem să vedem ce se întîmplă?
- Nu încă. Ascultă. Şi ai răbdare.
Îşi înghiţi următoarea întrebare. Era un miros nou în cameră, mirosea parcă a fum.
- Domnule Amsterdam, îşi ascultă şoapta topindu-se în noapte şi se apropie de leu. Domnule Amsterdam, băiatul nu e singur.
- Ştiu, Poly.
- E cu mama lui.
Leul şi papagalul se întoarseră amîndoi spre el.
- Mama lui?
- Da. Adică, aşa miroase, nu?
Haku îl privi pe leul. Amsterdam adulmecă aerul şi se întoarse la puşti.
- Eşti sigur?
- Da, domnule. Am stat la ea în cameră vreo două zile înainte să vin aici. Mi-l amintesc bine.
Leul era îngrijorat.
- Trebuie să ne grăbim.
Priviră cu toţii spre dulapul din dreapta lor. O umbră masivă începea să se mişte acolo.
Îi era somn, atît de somn şi-atît de obosit era! Deschise ochii cu greu şi căscă lung. Avea un ritual al lui atunci cînd se trezea, cînd auzea semnalul leului, doar că de fiecare dată era tot mai greu să treacă prin el. Pe vremuri, îşi amintea, nici nu deschidea bine gura bătrînul său prieten şi se trezea. Imediat. Doar că în ultimul timp… Căscă iar mişcîndu-şi braţele încet, dezmorţindu-le; se auzeau cumva cusăturile pîrîind? Dădu din cap, nu mai gîndi prostii, bătrîne, mai ai mulţi ani înainte, hai, ridică-te, ce mai aştepţi, ai auzit semnalul, ce, crezi că e o invitaţie la ceai? Hai, ce mai aştepţi, tu eşti Yan Shi, ridică-te la înălţimea numelui tau, bătrîne!
Bătrînul panda se opinti şi se ridică în picioare, se scutură deodată de parcă ar fi încercat să scape de praf - de ani mai degrabă, se gîndi şi căscă iar. Aşteptă cîteva clipe pînă cînd îl ajunseră din urmă şi urechile, aşa se întîmpla, se trezeau pe rînd şi începu să audă noaptea; linişte şi trei respiraţii, apoi sus pe raft. Inspiră adînc, era şi nasul prezent: era Amsterdam, bătrînul lui prieten, era papagalul straniu colorat, Kaki parcă sau ceva asemănător, şi încă cineva. Mai inspiră o dată lung, da, era puştiul cel nou, boţul galben de pluş. Poly îi zicea parcă. Şi mai era ceva.
Pe pat. Adulmecă noaptea în direcţia lui, băiatul şi… femeia. Mama. Iar copilul plîngea. Dintr-o mişcare sări jos, aterizînd perfect pe covor. Vezi, bătrîne, încă mai poţi. Hai, mai departe.

- Yan Shi.
Poly… Poly se înfioră. Pe imensul panda îl mai întîlnise o singură dată în primele sale zile în cameră. Îşi mai amintea doar că era mare. Foarte mare.
- S-a trezit?
- Da. Să mergem. Haku, ia-l pe puşti.
Nu putu să nu zîmbească papagalul cînd leul se aruncă în golul întunecat.
- Ţine-te bine, Poly.
Yan Shi aştepta învîrtind gînditor un fir de aţă de la o cusătură de pe burtă. Împinse firul înăuntru cînd îl văzu pe leu alergînd spre el.
- Amsterdam.
Leul se opri gîfîind uşor.
- Am îmbătrînit.
Yan Shi zîmbi. Deasupra se auzeau bătăi de aripi, se întoarse arătînd înspre pat.
- Băiatul e cu mama sa.
Poly căzu în faţa lor icnind, urmat de papagal, care ateriză lîngă el.
- Ţi-am spus să nu te mai agiţi, îi aruncă în timp ce se întoarse spre urs.
- Yan Shi.
- Kaki.
Deschise ciocul să-l corecteze, dar se opri. Nu era prima oară cînd ursul îi stîlcea numele, dar încetase să-l mai deranjeze de mult. Între ei, Poly se ridică mormăind şi clătinîndu-se ameţit; ursul îl urmări amuzat, apoi îşi ridică privirea către pat.
- Ştie cineva ce se întîmplă acolo?
- Da, domnule.
Poly vorbise. Leul răspunse privirii curioase a ursului ridicînd din umeri. Yan Shi se aplecă spre boţul galben de lîngă papagalul colorat, căutînd parcă să-l vadă mai bine.
- Poly te cheamă, nu?
- Da, domnule.
- În regulă. Să auzim.
- Băiatul plînge, domnule.
- Da, asta ştiu.Dar ştii de ce?
Privind înspre pat.
- Nu, domnule. Dar…
Yan Shi aşteptă; leul adulmecă aerul
- E ceva în neregulă cu mama lui, nu?
- Aşa mi se pare şi mie.
Era mare, patul, teribil de înalt chiar şi peste Yan Shi. Haku se înălţă fără zgomot.
- Bine, puştiule, încearcă să nu te mai zbaţi de data asta.
- Unde mergem?
Îi înghiţi imediat noaptea, pe leu şi pe urs în timp ce zburau spre pat. Poly încercă să nu se agite.
Covorul era moale, Amsterdam alerga umăr la umăr cu Yan Shi şi-şi amintea de prima seara cînd se trezise în cameră; gînduri de bătrîni, îşi spuse şi mări pasul încercînd să le lase în urmă. În spate simţea luna neobişnuit de luminoasă şi-l auzi pe urs.
- Ai zice că o lună aşa de mare ar trebui să lumineze cît de cît camera asta, nu?

Are dreptate, realiză leul şi, întorcînd capul spre fereastră, simţi ceva mişcîndu-se în dreptul el. Nu se opri însă din fugă.
- E cineva la geam.
- Da, mormăi ursul, cam aşa ceva.
- Să ne grăbim.
Sărind de pe o cutie pe alta, pe scaun, pe masă şi apoi pe pat, Amsterdam ateriză pe cuvertură şi se opri respirînd greu. Yan Shi bodogănea în spate.
- Parcă nu era aşa de înalt patul asta.
Li se alăturară Haku şi puştiul.
- În regulă. Să ne apropiem.
Îl auzeau de acum clar, băiatul plîngea şi şoptea printre sughiţuri.
- Mamă, mamă, mă auzi? Hai trezeşte-te…
Plîngea, îl vedeau cum stătea în genunchi lîngă o silueta acoperită de cuvertură şi o scutura cu ambele mîini în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.
- Te rog, mamă, trezeşte-te, nu mai dormi!
- A murit.
Se opriră toţi în jurul puştiului. El vorbise.
- E moartă femeia.
- Imposibil!
- Are dreptate, Kaki.
Yan Shi se aşeză.
- E moartă.
- Cum… ce înseamnă asta?
Amsterdam întoarse capul mîrîind încet către fereastră.
- Înseamnă că avem probleme mari.
Poly îl privi pe urs. Yan Shi îşi legăna capul de parcă nu îi venea să creadă.
- Dacă femeia e moartă, băiatul are să…
Privi spre geam.
- Trebuie să o aducem înapoi.
Leul se ridică.
- E cineva la fereastră.

Se auzi un bocănit, de două ori şi încă o dată în sticlă. Şi-atunci văzură cu toţii. Era cineva afară.
La început doar sunetul se auzi, fîlfîit de aripi de parcă zeci de păsări zburau sub geam. Yan Shi se ridică şi păşi în faţă, în stînga lui băiatul încă plîngea rugîndu-şi mama să îl ierte că nu a ascultat-o, că a strigat la ea, promiţîndu-i că avea să…
- Nu e un om.
Vorbise Poly şi avea dreptate. Din puncte de lumină o siluetă se contură în faţa ferestrei şi-n spatele ei două aripi imense care se pierdeau în noapte, aşa de mari le păreau; îi fixa cu privirea în timp ce luna, în spatele ei, pălea. Şi atît de zdrobitoare îi era privirea, încît păpuşile nu putură decît să îi întoarcă spatele. Papagalul tremura, iar Poly amuţise. Yan Shi mormăi slab.
- Amsterdam?
Leul era încă cu faţa la fereastră înfruntînd privirea de dincolo de geam. Figura lui fără ochi era tristă.

- A venit pentru ea. O aşteaptă.
- Ce?
Ceva se mişcă pe pat. Femeia? Nu, nu era ea, hotărî leul. Altceva.
De lîngă băiat cuvertura se ridică şi mîna femeii ieşi afară; degetele i se mişcară încet scuturîndu-şi vîrfurile. Şi din ele ceva curse alunecînd pe pat.
- E umbra ei!
Yan Shi se ridică şi dintr-o săritură i se puse în cale. Umbra încremeni deasupra cuverturii, nehotărîtă parcă.
- Ce vrea? întrebă Poly regăsindu-şi vocea.
Amsterdam înţelese.
- Să îi deschidă. Vrea să îi deschidă geamul. Trebuie să o oprim. Sub nici o formă nu are voie să ajungă la fereastră.
Se încordă, pregătindu-se de atac.
- Dacă îi dă drumul… chestia aia de afară… n-avem cum s-o oprim.
Ursul mormă ceva. Poly tresări.
- Domnule Yan Shi…
- Nu acum, puştiule!
Şi deodată umbra alunecă cu o iuţeală nemaipomenită peste băiat, urcînd peretele, alergînd de-a lungul lui. În direcţia ferestrei…
Fară vorbe. Haku zbură spre ea în timp ce leul şi ursul săreau de pe pat. Afară, la fereastră, Poly văzu silueta înaripată urmărind scena dinăuntru cu o figură calmă şi nemişcată. Umbra era aproape, aripile siluetei începură să măture noaptea, era tot mai aproape şi nici papagalul, nici leul şi nici ursul nu aveau cum să o ajungă. Poly zîmbi. Făcu doi paşi înapoi, îngenunche într-un picior şi se sprijini în celălalt în timp ce se apleca în faţă; zîmbea încă, un zîmbet care-i strîmba cusăturile buzelor, şi continuă să zîmbească în timp ce dungile cenuşii de pe corpul său începură a se lumina; doar abia-abia, dar apoi tot mai mult pînă cînd deveniră albe, apoi de-a dreptul orbitoare, le simţea arzînd pe el, dar era o senzaţie nemaipomenită şi nicidecum neplăcută, aşteptă pînă cînd înăuntrul lui ceva se încordă la maximum, ca un arc îi părea, aşteptă şi, cînd simţi că momentul era potrivit, îl eliberă; fulgerul întunecat de pe pieptul său explodă deodată şi Poly dispăru de pe pat.
Explozia o auziseră cu toţii, Haku şi Amsterdam şi Yan Shi, doar că nu înţelegeau ce se petrecuse. Apoi au văzut: la o palmă de fereastră umbra se oprise pe perete zvîrcolindu-se, o auzeau cum schiorlăia, gemea şi mieuna şi-n mijlocul ei o săgeată albă de lumină o ţinea în loc. Dinspre ea un rîs subţire şi cunoscut le ajungea la urechi.
- E-n regulă, domnule Yan Shi, sînt eu, Poly. Vezi, Haku, şi eu pot să zbor!
Şi izbucni în rîs iarăşi, săgeata de lumină alb orbitoare atît de tare strălucea încît abia puteau să o privească, iar umbra, umbra se zbătea, trăgea într-o parte şi în alta încercînd să se smulgă şi nicidecum nu reuşea.
- Puştiule?
- L-am prins, domnule Amsterdam, l-am prins. E bine, nu? Am făcut bine?
Leul zîmbi nedumerit ursului.
- Da, puştiule, ai făcut bine. Ai făcut foarte bine.
Şi o văzu pe creatura de afară aplecîndu-se spre fereastră de parcă căuta să vadă ce se întîmpla de întîrzia umbra atît. Mai bătu o dată şi încă o dată.
- Cum anume ai făcut asta, puştiule?

Acelaşi rîs încîntat coborî spre ei.
- Asta fac eu.
- Ce anume?
- Trăsnesc. Ca pe pieptul meu. Ştii?
- Da…
Iarăşi bocănit în geam.
- Mai e acolo?
- Da, puştiule, mai e.
- Deci să nu îi dau drumul?
- Dacă poţi, nu. Poţi?
- Da, nici o problemă.
Haku coborî lîngă urs şi leu.
- Ce facem acum?
- Trebuie să o trezim pe femeie.
Priviră patul, silueta de sub cuvertură şi băiatul.
- Nu e moartă? întrebă papagalul.
- Nu încă, vorbi leul. Cred că pînă nu intră în cameră…
Arătă din ochi spre fereastră.
- Pînă nu intră ca să o ia, e în regulă.
Afara creatura părea mai agitată. Încerca sa vadă ce se petrecea înăuntru.
- Bun. Și cum facem asta?

În schimbul răspunsului veni o bubuitură. La fereastră creatura se izbise cu umărul în geam; camera se cutremură şi pe pat băiatul începu să plîngă şi mai tare. De pe perete, Poly.
- Ce se întîmplă acolo?
- E-n regulă puştiule.
Bubuitură.
- Nu-i place să aştepte. Tu eşti bine acolo?
- Da. Nu a intrat, nu? E încă afară?
- Da, nu-ţi face griji. Mai rezistă un pic pînă găsim o soluţie.
- În regulă, domnule Amsterdam. Doar că…
- Ce-i?
- După aia. Pot să cobor pe raftul tău? Să dorm acolo?
Ursul zîmbi şi-l înghionti pe leu. Amsterdam îi strigă.
- Chiar lîngă mine, puştiule. Data viitoare eşti primul pe care îl trezesc.
- Oho! Tare! Bun, am să mai stau aici pînă cînd găsiţi o soluţie.
- Foarte bine.
Altă bubuitură. Creatura de afară îşi făcea de fiecare dată avînt tot mai mare şi loviturile deveneau mai puternice. Pe perete umbra se zvîrcolea înnebunită şi apoi, deodată, totul se întunecă.
- Ce s-a întîmplat?
Şi-n întuneric bocănitul, de două ori şi încă o dată.
- Amsterdam? vocea ursului era o şoaptă.
Prin întuneric leul văzuse la fereastră. Creatura se ridicase deasupra în dreptul lunii şi deodată o învăluise cu aripile. Apoi era iar la geam, creatura, zîmbind.

- Unde e luna? De ce nu mai e lumină în cameră?
Pe perete umbra se liniştise aproape atîrnînd în săgeata de lumină. Mai palidă.
- Puştiule? Eşti în regulă?
- Nu prea, domnule.
- Ce e?
- Lumina, domnule. Cînd nu mai am lumină, mă transform la loc.
Deja era abia un fir subţire tremurînd încet. Leul se hotărî.
- La fereastră, toţi!
Haku în zbor, ursul şi leul sărind de pe un obiect pe altul.
- Încă un pic, puştiule! Mai rezistă un pic!
- Îmi pare rău, domnule…
Vocea i se stinse într-o explozie de lumină, umbra scăpată se strecură pe lîngă ei şi fără ca să o mai poată opri deschise fereastra. În clipa următoare creatura năvăli în cameră trecînd prin ei fără să ezite.
Erau pe covor rostogoliţi sub masă, Amsterdam şi Yan Shi. Haku ieşea de sub pat buimăcit. Creatura era aplecată peste băiat, leul bătrîn se încordă, doi paşi mari şi sări lung terminînd saltul în spatele ei; muşcă disperat la baza gîtului, dinţii de pluş înfingîndu-se adînc. Creatura se smuci fără nici un sunet, izbindu-se de pereţi şi încercînd cu mîinile să ajungă la leul din spinare.
- Kaki!
- Aici sînt.
- Vezi de băiat!

Împleticindu-se, papagalul îşi luă zborul şi dispăru. Yan Shi urmări atent creatura încercînd să-l dea jos pe leu şi cînd găsi momentul potrivit sări pe piciorul ei şi îşi înfipse colţii în coapsa dreaptă.
Haku se opri lîngă băiat; plîngea încet cu capul pe pieptul femeii. Dar era bine, iar femeia era încă acolo. Îşi întoarse privirea spre lupta din cameră.
Erau pene peste tot de parcă ar fi vrut să-l jumulească, se gîndi papagalul înfiorîndu-se. De două ori creatura încercase să-l smulgă din spate pe leu şi de fiecare dată mîna i se retrase muşcată adînc, încleştată într-un pumn dureros. Apoi leul păru că nu mai reuşeşte a treia oară, creatura îl înhăţase şi voia să-l zdrobească de perete; Amsterdam se smuci surprinzînd-o, scăpă din strînsoare şi alergă de-a lungul braţului lăsînd zgîrîieturi sîngerii de-a lungul lui. Creatura îl înşfăcă iar, smulgîndu-l şi, o dată cu el, şi propria ureche pe care o atacase Amsterdam.
Yan Shi urmărise lupta rîzînd satisfăcut cînd văzu urechea creaturii între fălcile prietenului său; şi-n timp ce creatura lupta să nu-l mai scape din strînsoare, ursul se căţără de-a lungul piciorului în spatele ei printre aripile însîngerate şi-n locul în care una dintre ele ieşea din spinare muşcă adînc şi smulse. Ursul căzu luînd cu el una dintre aripi şi-n urma lui creatura se prăbuşi pe covor mută, însîngerată şi fără o aripă.
Haku se apropie de marginea patului. Jos creatura începea să se ridice; la gîtul ei atîrna leul agăţat doar în muşcătură. Creatura îl smulse şi o dată cu el şi o bucată din ea. Leul bătrîn, Haku îl văzu zvîrcolindu-se, muşcînd şi zgîriind, dar creatura, de data aceasta, nu îl mai scăpă; lovi cu piciorul ursul panda şi aceasta, ferindu-se, îi muşcă gamba fără să-i mai dea drumul. Creatura, însîngerată, cu privirea înroşită şi gură stîlcită oribil, se întoarse şi lovi cu piciorul în perete lăsîndu-l pe Yan Shi în urmă. Apoi îl prinse pe

Amsterdam cu ambele mîini şi îl frînse de la mijloc în două; jumătăţile leului căzură pe covor, penele însîngerate amestecîndu-se cu vata albă dinăuntrul lui Amsterdam.

- Aaaaaaaammmmsteeeeerdaaaaaaam!
Surprinsă, creatura se întoarse, glasul cutremurase camera, şi primi în piept toată forţa atacului ursului; cu ochii roşii şi fălcile pline de spumă Yan Shi lovi cu ambele labe creatura peste faţă, apoi muşcă adînc din gîtul ei. Mută, aceasta se împletici încă buimăcită de surpriză tragînd de ursul de la gît, dar Yan Shi părea neclintit în furia lui. Gemea şi continua să zgîrîie şi să lovească cu labele, dar fălcile nu i se desfăceau oricît încerca creatura. Haku o văzu prăbuşindu-se lîngă perete şi pe covor, continuînd să tragă de urs, apoi se auzi un pîrîit lung şi papagalul ar fi vrut să nu se fi trezit în acea noapte. O jumătate de urs încă mai stătea agăţată de gîtul creaturii; cealaltă se rostogolise sub masă lăsînd în urma ei vată şi aţă. Haku…
Plină de sînge, creatura părea moartă. Dar apoi ochii închişi papagalul îi văzu deschizîndu-se încet, văzu creatura ridicîndu-se şi smulgîndu-l de la gît pe ursul rămas şi o văzu zdrobindu-l o dată, de două ori de perete; apoi creatura aruncă resturile lui Yan Shi pe covor şi se întoarse spre pat; mai făcu un pas şi se prăbuşi.
Haku clipi. Visa oare? Aşa îi părea, un vis teribil, un coşmar, Amsterdam mort, Yan Shi mort, femeia moartă, puştiul nu mai era, băiatul plîngea şi plîngea şi parcă nu avea să se mai oprească niciodată iar el, se gîndi Haku, el privise tot fără să facă nimic. Şi-n jurul lui camera era plină de pene şi de sînge şi de prietenii lui. Iar el…
Pasăre idioată, ce-ai făcut?
Nu ştiu.
De ce nu i-ai ajutat?
Nu…
Eşti un laş!
Nu… am rămas cu băiatul.
Eşti un laş, ţi-ai lăsat prietenii să moară!
Nu eu…
Eşti un laş şi un trădător şi…
- Haku?
Tresări. Dintre aşternuturile patului se ridica clătinîndu-se Poly.
- Am pierdut ceva?
Inspiră adînc. Încă o dată.
- Eşti în regulă, Poly?
- Da. Eu…
Şi atunci văzu tot. Lîngă pat creatura plină de muşcături şi sînge, fără o aripă şi fără o ureche, cu pene încleiate de sînge pe corp; şi îi văzu mai departe pe leu şi pe urs, şi înăuntrul lui lumea se prăbuşi şi se răsturnă şi el începu să plîngă în hohote.
- Haku… Haku… Haku…
Plîngea şi plîngea, şi în afară de numele papagalului altceva nu spunea. Haku îl trase lîngă el şi-l acoperi cu albastru-verde-roşu şi sub aripa lui Poly repeta întruna printre sughiţuri şi lacrimi.
- Haku… Haku…
Pasăre idioată, tu de ce plî?
Nu ştiu…

Ce nu ştii?
Nu ştiu ce să fac altceva.
Eşti o pasăre idioată!
Nu ştiu.
Se mişcă, se trezeşte, nu îl vezi? Ce ai de gînd să faci, să-l laşi să-l omoare şi pe puşti?
Apoi să o ia pe femeie?
Nu.
Atunci?
Atunci… Haku se opri din plîns. Atunci…
- Puştiule… Poly.
Îl trase în faţa lui şi-i puse aripile pe umeri.
- Opreşte-te.
Dar nu se oprea. Pîngea în continuare.

- Poly, uită-te la mine. Mă auzi? Am nevoie de tine acum, e foarte important! Înţelegi?
Plîngea Poly dar înţelegea şi papagalul văzu asta în ochii săi.
- Poly, creatura asta are să se trezească dintr-o clipă în alta, înţelegi?
Înţelegea.
- Trebuie să o oprim. Dacă o face, ştii ce înseamnă asta?
Ştia.
- În regulă. Bun. Atunci…
Hai, pasăre idioată, mergi mai departe. Încă un pic.
Poly continua să dea din cap blocat parcă în ritm, înţelegea, înţelegea, înţelegea şi lacrimile continuau să curgă.
Hai, pasăre idioată!
- Bun. Vreau să mă ajuţi. Cu fermoarul.
Poly se opri.
- Haku?
- Ai auzit ce-am spus?
- Da, dar… nu…
- E singura soluţie, Poly. E singura. Altceva nu mai avem!
- Dar…
- Poly. Ai înţeles ce ţi-am spus?
- Nu vreau să rămîn singur.
Pasăre idioată, e doar un puşti, nu-l speria degeaba. Zîmbi, papagalul colorat.
- Poly, ai fost grozav în seara asta. De mîine camera este a ta şi trebuie să ai grijă de băiat cum am făcut cu toţii pînă acum. Am încredere în tine, Poly, eşti material bun. Amsterdam ar fi vrut asta. Înţelegi?
Îşi opri lacrimile, Poly. Găsi că putea să facă asta. Şi îi răspunse.
- Nu te-am auzit.
- Da, domnule!
Haku zîmbi.
- Bun.
Privi creatura. Începea să se ridice.
Se întoarse cu fermoarul la puşti.
- Fă-o, Poly. Acum!

Şi după o eternitate simţi fermoarul deschizîndu-se.
Bravo, pasăre idioată! Ai făcut bine!
Îşi simţi buzunarul golindu-se şi parcă o greutate imensă i se ridică de pe piept. O noapte nebună, se gîndi, o noapte nebună! Pasăre idioată! Oftă o dată lung şi alunecă între cuverturi.
- Bravo, puştiule! Ai făcut bine… Eşti…
Şi muri.
Poly ridică bila de sticlă de pe pat, rece şi uşoară în palma sa şi îl privi pe Haku murind încet şi în jurul lui camera îi părea că se făcea din ce în ce mai mică, încerca să-l sufoce, i se părea şi respira greu, şi-atunci văzu creatura ridicîndu-se. E în regulă, se gîndi, totul e în regulă şi lacrimile începură iar să-i curgă pe obraji, lacrimi fierbinţi şi sărate, pentru bătrînul Yan Shi şi pentru leul Amsterdam, pentru Haku care murea în faţa lui, pentru singurii prieteni pe care îi avea şi pe care creatura din faţa sa îi luase fără drept. Şi-acum voia să îl ia şi pe băiat.
- Nu.

Şi aruncă bila de sticlă. Savură fiecare moment în timp ce plîngea. Puternica explozie care a orbit creatura şi parcă i-a smuls aerul din piept; deschidea şi închidea gura nemaiputînd să respire; apoi mii de ace de sticlă începură să o sfredelească şi Poly o privi în tăcere cum creatura se împleticea înnebunită de durere, se-mpiedică apoi şi căzu şi în cădere o înghiţi fereastra şi noaptea. Întunericul explodă şi fu iar lumină, luna mare şi galbenă deasupra pe cer.
Linişte din nou. Femeia începu din nou să respire şi băiatul lîngă ea tremura doar puţin şi dormea cu ochii înroşiţi de un coşmar teribil pe care nu avea să şi-l amintească niciodată. Dar eu, se gîndi Poly, eu nu am să uit.
Camera era curată. Nici o pană. Pe pat, între cuverturi, un papagal de pluş straniu colorat se vedea ascuns pe jumătate; două bucăţi din ce fusese odată un leu revarsă pe parchet vată alb-cenuşie şi praf; într-un colţ o jumătate de urs se sprijinea de perete cu spatele la el, cealaltă jumătate pierdută.
Poly dă din cap mulţumit parcă de ce vede şi coboară de pe pat; păşeşte uşor pe covor şi începe să se caţere de pe o cutie pe alta, pe scaun, masă, dulap şi într-un final ajunge pe primul raft. La locul lui promis. Zîmbeşte trist privind geamul deschis şi noaptea tîrzie, aproape dimineaţă, patul, băiatul, mama, şi închide ochii obosit.